

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **A. A.**, narozeného dne ...
státní příslušnost: Ruská federace
bytem X
zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 12. 2020, čj. CPR-23256-9/ČJ-2020-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 17. 12. 2020, čj. CPR-23256-9/ČJ-2020-930310-V242, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 5. 2020,

čj. KRPA-255397-31/ČJ-2019-000022-SV. Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o uložení správního vyhoštění žalobci v délce 12 měsíců. Současně stanovil počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (EU) podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Dobu k vycestování z území ČR stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 3 téhož zákona do 43 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Současně podle § 120a zákona o pobytu cizinců shledal, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 uvedeného zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce primárně namítl, že v jeho věci nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Povinností správních orgánů je totiž zjistit rozhodné skutečnosti jak ve prospěch, tak v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, a to podle § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán však zjišťoval pouze okolnosti v neprospěch žalobce a opomněl zjišťovat též skutečnosti v jeho prospěch. Současně správní orgán porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, protože nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu. Pokud žalovaná aprobovala vady rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zatížila své rozhodnutí stejnými vadami.
3. Dále žalobce namítl nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění jak co do formy, tak co do délky.
4. Pokud jde o nepřiměřenost *formy*, žalobce uvedl, že správní orgány měly i jiné možnosti řešení a mohly umožnit žalobci dobrovolné opuštění území ČR, případně jinou formu ukončení pobytu. Žalobce upozornil na stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním do budoucna.
5. Pokud jde o nepřiměřenost *délky*, žalobce uvedl, že ta je zcela nepřiměřená okolnostem případu. Žalobce má na území ČR celou svou rodinu. Nelegálně se na území ČR zdržoval relativně krátkou dobu, měl evidentní snahu svůj pobyt řešit a legalizovat, od vytýkaného trestněprávního jednání žalobce v minulosti žádné právní normy neporušoval. Přesto správní orgán neprovedl ani minimální navrhované důkazy, a to např. výslech dcery žalobce, s níž a s jejímž synem, vnukem žalobce, žije žalobce ve společné domácnosti. V této části tak považuje žalobce rozhodnutí obou správních orgánů též za nepřezkoumatelné. Žalobce zdůraznil, že v případě správního vyhoštění je nutno vážit následky, které jsou s ním spojeny pro život cizince a jeho možnost cestovat po území EU i do budoucna.
6. Dále žalobce s odkazem na § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců namítl, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán I. stupně sice ve svém rozhodnutí uvádí hlediska stanovená v § 174a citovaného zákona, tím však celé jeho hodnocení končí; nijak se nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce. Žalobce tak považuje toto rozhodnutí za čistě formalistické, které v podstatě jen paušálně prochází jednotlivé regulativy a nijak je neváže na situaci žalobce, tj. aniž by blíže zdůvodnil jejich vztah k uloženému správnímu vyhoštění. Přitom v případě realizace vyhoštění žalobce z území ČR je prakticky vyloučeno, že by byl žalobci umožněn pobyt v ČR do budoucna. Správní orgány nijak nepřihlédly k negativnímu zásahu do jeho života. Jediným kritériem posouzení

přiměřenosti přitom nemůže být tvrzená skutečnost, že žalobce má na území své vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit. I v tomto ohledu pak žalobce v napadeném rozhodnutí postrádá důvody a považuje jej v této části za nepřezkoumatelné.

7. Správní orgány měly k dispozici základní výčet skutečností k soukromému životu žalobce, které nezohlednily, resp. naprosto nevytěžily, např. informace o rodinných příslušnících žalobce, konkrétně jeho dcery, kterou nevyslechly, proto délka uloženého vyhoštění je dle žalobce nepřiměřená a příliš dlouhá s ohledem na okolnosti celého případu. Délka uloženého vyhoštění jednoho roku je rovněž nepřiměřená ve vztahu k celkové délce nelegálního pobytu žalobce v délce 20 dnů.
8. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je přesvědčena, že se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud rozhodoval bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci nevyjádřili ve stanovené době nesouhlas s takovým projednáním věci.
11. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu rozhodnými pro danou věc soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
12. K tomu soud uvádí následující.
13. Ze správního spisu k okolnostem, které vedly k zahájení řízení o správním vyhoštění žalobce, soud zjistil, že dne 17. 1. 2014 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení z moci úřední o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, na jehož konci bylo vydáno rozhodnutí ze dne 30. 4. 2014, čj. OAM-136-16/ZR-2014, kterým byl žalobci trvalý pobyt zrušen. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 2. 2015.
14. Dne 16. 4. 2015 podal žalobce žádost o povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU, a tím mu vznikla tzv. fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců do právní moci rozhodnutí o žádosti. Žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu však byla rozhodnutím příslušného pracoviště Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky v Praze (dále jen „OAMP“) ze dne 21. 1. 2019, čj. OAM-5594-51/PP-2015, zamítnuta z důvodu, že žalobce neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí je rovněž součástí správního spisu. Odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí následně potvrdila Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 30. 4. 2019, čj. MV-41680-5/SO-2019, které nabylo právní moci dne 2. 5. 2019. Žalobce se poté bránil též žalobou ke zdejšímu soudu, o níž soud dosud nerozhodl (sp. zn. 15 A 66/2019), avšak návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nevyhověl usnesením ze dne 20. 6. 2019, čj. 15 A 66/2019-24. Na základě této skutečnosti pak správní orgán vyhodnotil, že rozhodnutí o odvolání žalobce, resp. o neudělení přechodného pobytu, se stalo předběžně vykonatelné, a

proto se v době, kdy se žalobce dostavil na pracoviště OAMP, již na něj nevztahovala fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Žalobce sice podal dne 13. 3. 2019 i žádost o povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana EU, touto skutečností však nevzniklo žalobci oprávnění k pobytu na území ČR.

15. Dne 11. 7. 2019 se žalobce dostavil na příslušné pracoviště OAMP, kdy bylo pracovníky správního orgánu zjištěno, že žalobce v uvedené době neměl uděleno žádné oprávnění k pobytu na území ČR, ani se na něj nevztahovala tzv. fikce pobytu v důsledku probíhajícího řízení o žádosti o povolení k pobytu. Pracovníci správního orgánu proto přivolali hlídku cizinecké policie, která žalobce zajistila podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Polici ČR, a poté ještě téhož dne zahájil správní orgán I. stupně se žalobcem řízení o správním vyhoštění.
16. O průběhu samotného řízení o správním vyhoštění soud ze správního spisu zjistil tyto skutečnosti. Dne 11. 7. 2019 provedl správní orgán I. stupně se žalobcem výslech, který je zachycen v protokolu čj. KRPA-255397-10/ČJ-2019-000022-SV. Z uvedeného protokolu vyplynulo, že žalobce je rozvedený, má dvě děti, dceru F. a syna I., oba jsou zletilí, ruské státní příslušnosti, na území ČR mají udělen trvalý pobyt. Naposledy žalobce do ČR přicestoval dne 14. 9. 2018 z Ruska, kde byl navštívit svou matku, od té doby se zdržoval pouze v ČR. Na území ČR původně přicestoval s rodinou v roce 1997, a od 1998 zde měl trvalý pobyt až do roku 2014, kdy jej pozbyl z důvodu páčání trestné činnosti. V dubnu 2011 nastoupil do výkonu trestu, v listopadu 2014 byl podmíněně propuštěn. V současné době nemá v ČR udělen žádný pobyt, má však podanou žádost o trvalý pobyt. O skutečnosti, že o jeho žádosti o přechodný pobyt byla jeho žádost pravomocně zamítnuta dne 2. 5. 2019, se dozvěděl až v den výslechu. Žalobce dále uvedl, že bydlí se svojí dcerou na adrese v Praze 3. V Rusku pobývá na adrese ve městě X, kde žije jeho matka. V Rusku má ještě 2 bratry a sestru. Na území ČR nemá žádné sportovní, kulturní ani společenské vazby. Má zde ale dceru, syna a vnuka (rok narození 2004), o kterého se stará, vnuk je české státní příslušnosti, ale žalobce nemá k němu vyživovací povinnost. V současné době nemá žádnou družku nebo přítelkyni. Nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo občanem EU. Ukončení jeho pobytu na území ČR by vadilo především jeho dceři a vnukovi. Aktuálně má dostatek finančních prostředků k vycestování z území ČR, a pokud mu bude uloženo správní vyhoštění, vycestuje dobrovolně. Nemá se však kam vrátit. Je zdravý, bere jen léky na prostatu. V ČR nevlastní žádný majetek. Další skutečnosti k dané věci uvádět nechce, všem kladeným otázkám rozuměl.
17. Dále ze správního spisu vyplynulo, že u žalobce byla dne 26. 7., 29. 7. a 31. 7. 2019 provedena neúspěšná pobytová kontrola na uváděné adrese (sdělení na č. l. 13 správního spisu).
18. Dne 29. 7. 2019 obdržel správní orgán I. stupně oznámení o převzetí zastoupení žalobce zástupcem, který žalobce zastupuje i v řízení před soudem. Poté, dne 1. 11. 2019 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a k vyjádření. Žalobce prostřednictvím svého zástupce pak v dalším průběhu řízení požádal o prodloužení lhůty k doplnění důkazů, kterému správní orgán I. stupně vyhověl usnesením ze dne 8. 11. 2019. Současně v dílčím vyjádření ze dne 6. 11. 2019 žalobce uvedl, že pobytová kontrola proběhla sice na správné adrese, ale v nesprávném bytě, což doložil nájemní smlouvou jeho dcery. Dále doložil čestné prohlášení jeho dcery ze dne 14. 8. 2019, a navrhl provést její výslech.

19. V čestném prohlášení ze dne 14. 8. 2019 dcera žalobce prohlásila, že žalobce se stará o jejího nezletilého syna. Všichni mají spolu přátelské vztahy, a to i s její matkou, bývalou manželkou žalobce, která má české občanství. Žalobce s vnukem tráví hodně času, celá ta situace, která se stala s jejím otcem, měla velký vliv na psychický stav jejího syna, a stejně tak by tomu bylo, kdyby se opět museli rozloučit. V ČR žijí už 20 let, v Rusku nemá její otec žádné zajištění, vyhoštění do Ruska by bylo, jakoby se odstěhoval do ciziny. Styk s jejím synem by pak byl komplikován tím, že by si musel pokaždé při vstupu do Ruska zařizovat vízum, neboť má české občanství. Dále uvedla, že její otec je ve věku, kdy bude možná brzy potřebovat zaopatření od rodiny a v Rusku nemá nikoho, kdo by se o něj mohl postarat.
20. Správní spis dále obsahuje žádost o provedení opakované pobytové kontroly ze dne 22. 11. 2019, čj. KRPA-255397-21/ČJ-2019-000022-SV. Příslušný orgán žalované k zjištěním z opakované pobytové kontroly u žalobce dne 29. 11. 2019 sdělil, že opakovanou kontrolu prováděl ve dnech 27. a 28. 11. 2019 a na uvedené adrese zastihl žalobce a jeho dceru, vnuk žalobce byl ve škole, studuje Obchodní akademii v Satalicích. Hlídka popsala byt, rozložení nábytku, včetně lůžek, a věci. Dle popisu odpovídalo toto rozložení bydlení těchto osob ve stejném bytě. Stejně tak předložené oděvy byly úměrné velikosti všech tří prověřovaných osob, o společném bydlení svědčily i osobní věci denní potřeby či doručená korespondence, nebo společné fotografie, a dále odpovědi náhodně oslovených obyvatel domu.
21. Před vydáním rozhodnutí ve věci si správní orgán I. stupně nechal zpracovat též závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 30. 12. 2019, ev. č. ZS50928. Z něho vyplynulo, že vycestování žalobce do Ruska je možné.
22. Správní orgán I. stupně poté opět vyzval žalobce výzvou ze dne 16. 1. 2020, čj. KRPA-255397-24/ČJ-2019-000022-SV, k seznámení se s poklady pro rozhodnutí. V reakci na to žalobce opět požádal o prodloužení lhůty k vyjádření a k doložení dalších listin. Současně znovu navrhl provedení výsledku žalobci dcery. Správní orgán žádosti žalobce o prodloužení lhůty vyhověl usnesením ze dne 1. 2. 2020. Ve stanovené lhůtě však žalobce již žádné listiny ani jiné návrhy nedoložil. Poté správní orgán I. stupně již potřeby vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí výzvou ze dne 14. 3. 2020, na kterou však žalobce nereagoval.
23. Dne 24. 5. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. KRPA-255397-31/ČJ-2019-000022-SV, kterým uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.
24. Žalobce poté podal proti tomuto rozhodnutí nejdříve blanketní, poté doplněné odvolání. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím, v němž se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně. Ke svému rozhodnutí žalovaná požádala o přezkoumání závazného stanoviska ve věci posouzení možnosti žalobce vycestovat do vlasti vydaného v řízení před správním orgánem I. stupně. Závěry závazného stanoviska ministra vnitra k možnosti vycestování žalobce zpět do Ruska ze dne 14. 9. 2020, čj. MV-118379-2/OAM-2020, potvrdily závěry závazného stanoviska ze dne 30. 12. 2019. Z obou těchto závazných stanovisek vyplynulo, že vycestování žalobce je možné. Skutečnosti uvedené v těchto dokumentech žalobce nikterak nezpochybňoval.
25. K okolnostem dosavadního pobytu žalobce na území ČR soud ze správního spisu zjistil následující. Žalobce přicestoval na území ČR v listopadu 1996, nepřerušeně pak zde

pobýval na základě uděleného trvalého pobytu od 15. 6. 1998. Z opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob, který je součástí správního spisu, dále vyplynulo, že se žalobce na území ČR dopouštěl trestné činnosti, za kterou byl následně odsouzen soudy ČR. Žalobce byl jednak v roce 2011 odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Rakovníku ze dne 27. 4. 2011, sp. zn. 2 T 72/2011, k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 měsíců se zkušební dobou 20 měsíců a k trestu zákazu řízení motorových vozidel v délce 30 měsíců, za trestný čin podle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“). Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 9. 2011.

26. Dále byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. 9 T 79/2012, odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce 5 let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, a k trestu zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 30 měsíců za zločin podle § 348 odst. 3 trestního zákoníku. Tento rozsudek posléze zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 10. 2013, sp. zn. 9 To 345/2013, kterým žalobce odsoudil k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce 6,5 roku, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, za zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 trestního zákoníku a za zločin podle § 348 odst. 1 alinea 2, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, a za sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku z výše uvedeného trestního příkazu Okresního soudu v Rakovníku, a k trestu zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 30 měsíců. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 22. 10. 2013. V důsledku odsouzení pro páčání trestné činnosti na území ČR pak byl žalobci zrušen jeho dosavadní oprávněný pobyt na území ČR (viz výše bod 13.)
27. Na základě rozhodnutí Okresního soudu v Sokolově ze dne 14. 11. 2014, sp. zn. 36 Pp 136/2014, byl posléze žalobce z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn, k čemuž mu byla stanovena zkušební doba 5 let, tj. do 14. 11. 2019.
28. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
29. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců v relevantním znění [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
30. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
31. Podle § 15a zákona o pobytu cizinců:
 - (1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho
 - a) manžel,
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,

c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a

d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

(2) Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že

a) je příbuzným občana Evropské unie neurčeným v odstavci 1, pokud

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo

3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

32. Podle § 15a odst. 3 téhož zákona přitom platí, že ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.
33. Žalobce namítl, že v jeho věci správní orgán I. stupně (1a) nezjistil skutečný stav věci, jak vyžaduje § 3 správního řádu; (1b) neprovedl ani minimální navrhované důkazy, např. výslech dcery žalobce, přestože mu byl znám základní výčet skutečností týkajících se soukromého života žalobce; a (1c) opomněl zjišťovat i skutečnosti ve prospěch žalobce; dále žalobce namítl (2) nepřiměřenost formy, např. v podobě mírnějšího opatření; a (3a) nepřiměřenost délky uloženého opatření, (3b) jakož i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v této části; a dále (4a) nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, (4b) resp. čistě formalistické, paušální a nepřezkoumatelné zdůvodnění přiměřenosti takového zásahu.
34. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
35. Žalobce namítal, že v jeho věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, nebylo provedeno alespoň minimální dokazování, či že nebyly zjišťovány skutečnosti ve prospěch žalobce. **(námitky 1a až 1c).**
36. Soud se s těmito námitkami nemohl ztotožnit. Jednak je ve správním spisu jednoznačně doloženo, že pobyt žalobce na území ČR byl v uvedené době nelegální, a to na základě listinných důkazů, s kterými byl seznámen a mohl se k nim vyjádřit. Správní orgány pak dále vycházely též z čestného prohlášení dcery žalobce ze dne 14. 8. 2019, která jakožto další účastník řízení uvedla několik důvodů, pro které si nepřejí, aby byl její otec vyhoštěn. K těmto důvodům, včetně odůvodnění, proč nepřistoupil k jejímu výsledku, se pak správní

orgán I. stupně v rámci svého rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřil na str. 4, a zejména na str. 5, neshledal je přitom relevantní pro jiný svůj postup. V této souvislosti soud poukazuje na bohatou judikaturu Ústavního soudu, jakož i NSS, která závěry Ústavního soudu převzala, týkající se otázky neprovedení důkazu, či opomenutého důkazu [srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995 sp. zn. III. ÚS 61/94 (N 10/3 SbNU 51), či rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 7. 3. 2007, čj. 3 As 32/2006-52]. Z této judikatury mimo jiné vyplývá, že v rámci zásady volného hodnocení důkazů není soud (a v daném případě tyto závěry dopadají i na správní orgán) vázán pouze návrhy účastníka řízení, a také nemá povinnost provést všechny důkazy navrhované účastníkem. Jeho povinností však je, aby neprovedení takto navržených důkazů řádně odůvodnil, tj. aby vysvětlil, proč k provedení důkazu nepřistoupil, přičemž tomu tak typicky bude, pokud lze skutečnosti, k jejichž prokázání byl důkaz navržen, prokázat na základě jiných důkazů.

37. Soud dále odkazuje na nedávný náleží Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1452/20, jehož podstatné závěry lze vztáhnout i na nyní posuzovanou věc, a v němž Ústavní soud v bodě 59. uvedl, že „[p]ři posouzení toho, zdali je skutečnost, kterou má důkaz prokázat, pro rozhodnutí relevantní a zdali určitá skutečnost byla s potřebnou mírou jistoty prokázána, musí soud zvážit, jestli zjištěný skutkový stav odpovídá na otázky důležité pro posouzení žalobního návrhu...“
38. Čestným prohlášením dcery žalobce a návrhem na její svědecký výslech hodlal žalobce především prokazovat tu skutečnost, že s ní bydlí ve společné domácnosti, a že se stará o vnuka, jejího syna, s nímž mají blízký vztah, který by v případě správního vyhoštění žalobce utrpěl újmu. Skutečnost, že žalobce s dcerou a vnukem bydlí, však byla prokázána též opakovanou pobytovou kontrolou dne 28. 11. 2019 v místě bydliště žalobce. Pokud jde o blízkost vztahu žalobce s jeho vnukem, tato skutečnost by i, pokud by byla pravdivá, což soud nijak nezpochybňuje, nemohla vést k jinému postupu správního orgánu, neboť v případě vnuka žalobce, ač se jedná o jeho pokrevného příbuzného, který je občanem ČR, a žalobce s ním žije ve společné domácnosti, se nejedná o rodinného příslušníka ve smyslu výše citovaného § 15a zákona o pobytu cizinců, který je pro posuzování rodinného a soukromého života žalobce rozhodujícím a jediné relevantním. Proto nemohlo být ani nijak rozhodující tvrzení žalobce a jeho dcery, že se o vnuka „stará“. Navíc, soud k tomu nad rámec nezbytně nutného podotýká, že vnukovi žalobce bylo v době vedení správního řízení již 15-16 let, z pobytové kontroly ze dne 28. 11. 2019 vyplynulo, že byl v dané době ve škole, Obchodní akademii, na kterou dojížděl do jiné městské části Prahy (Satalice). Z těchto skutečností pak vyplývá, že vnuk žalobce rozhodně nebyl ve věku, v němž by vyžadoval neustálý dohled dospělé osoby, a i pokud by tomu tak bylo, a rodiče vnuka žalobce by z důvodu pracovních povinností nemohli dohlížet na syna sami, bylo lze jistě využít možnosti služeb v této oblasti např. zajištěním chůvy pro syna. Skutečnost, že žalobce neprokázal rodinnou vazbu ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, ostatně vedla též k zamítnutí žádosti o přechodný pobyt žalobce, v němž příslušný správní orgán velmi podrobně a důkladně zdůvodnil, proč žalobce není rodinným příslušníkem občana EU/ČR ve smyslu uvedeného ustanovení.
39. Pokud jde o další tvrzení dcery v jejím prohlášení (tvrzená neexistence zázemí žalobce v Rusku, administrativní komplikace v případě udržování osobních styků s vnukem, potřeba péče o otce do budoucna s ohledem na jeho věk), tyto skutečnosti nebylo možno prokazovat pouze výsledkem dcery žalobce. Z výsledku samotného žalobce ze dne 11. 7.

2019 vyplynulo, že v Rusku bydlí na adrese, kde rovněž bydlí jeho matka a naposled v roce 2018 jí byl také navštívit, jinými slovy, žalobce se může vrátit do místa svého posledního bydliště v Rusku, kde má jistě potřebné zázemí. Ani skutečnost, že žalobce je věku blízkému seniora nebylo potřeba prokazovat výsledkem dcery žalobce, a pokud dcera žalobce mluvila o tom, že do budoucna bude potřeba jej zaopatřit, jde o pouhé obecné tvrzení, které se vztahuje na každou starší osobu, a není podloženo žádnou konkrétní skutečností. Žalobce přitom ve výsledku ze dne 11. 7. 2019 sám prohlásil, že se cítí být zdravý a v tomto ohledu mu nic nebrání v návratu do vlasti, pouze bere léky a prostatu. Navíc soud připomíná, že žalobci byl uložen zákaz vstupu na území ČR na období 12 měsíců, nikoliv do konce života, proto předjímání toho, jak na tom bude zdravotně do budoucna, je čistě spekulativní. Jestliže jde o komplikace při udržování styku s rodinou, zejména s vnukem, v případě vyhoštění žalobce, soud nepopírá, že uložením správního vyhoštění žalobci tyto komplikace jistě nastanou, pokud budou chtít žalobce s jeho vnukem a další rodinou udržovat intenzivní kontakt, avšak ani tato skutečnost nijak neodůvodňuje nezbytnost provedení výsledku dcery žalobce. V tomto ohledu tedy soud uzavírá, že správní orgány správně vyhodnotily, že výsledek dcery žalobce nebylo potřeba provádět, a zcela se spokojily s jejím čestným prohlášením, k němuž se poctivě vyjádřil správní orgán I. stupně.

40. K námitce, že nebyly zjišťovány též skutečnosti ve prospěch žalobce, soud předně uvádí, že ani sám žalobce neuvedl, a to ani v řízení před soudem, kteréžto skutečnosti v jeho prospěch, jimiž se měly správní orgány zabývat, to měly být. Správní orgány přitom vyšly ze skutečností, které se podařilo zjistit na základě vlastní výpovědi žalobce v rámci jeho výsledku, a dále, na základě skutečností zjištěných z pobytových kontrol v místě bydliště žalobce, z příslušných evidencí a cizineckých databází. Pokud mezi těmito zjištěními objektivně převažovala zjištění v neprospěch žalobce, a žalobce žádné relevantní skutečnosti ve svůj prospěch neuvedl, nemohlo jít o pochybení správního orgánu. Dále soud souhlasí se správními orgány též v tom, že při posuzování věci žalobce nemohly správní orgány odhlédnout, či dokonce ignorovat, jeho dosavadní pobytovou historii, která z velké části zahrnovala kriminální činnost žalobce (v trestním řízení prokázáno páchání od r. 2008), a následný výkon trestu odnětí svobody (od roku 2011 do 2014).
41. Tyto námitky tak nejsou důvodné.
42. Žalobce dále namítl nepřiměřenost délky uloženého opatření, resp. nepřezkoumatelnost jejího posouzení (**námitky 3a a 3b**).
43. Správní orgán se přiměřeností délky uloženého správního vyhoštění zabýval především na str. 5 a 7 svého rozhodnutí. Na str. 7 v předposledním odstavci a násl. ke stanovené délce 12 měsíců uvedl, že přihlédl především k délce a závažnosti neoprávněného pobytu, kdy bylo nepochybně zjištěno, že na území ČR pobýval bez oprávnění nejméně od 3. 5. 2019 do 11. 7. 2019 (70 dnů). Správní orgán I. stupně nepřistoupil k uložení maximální zákonem stanovené sazby (3 roky) a jako polehčující okolnost zohlednil, že žalobce se správním orgánem řádně spolupracoval, a dále ve prospěch žalobce přihlédl i k předchozí délce jeho pobytu v ČR. Z odůvodnění na str. 6, ve třetím odstavci, pak vyplývá, že jako polehčující okolnost zohlednil též sdělení žalobce v protokolu o výsledku ze dne 11. 7. 2019, že v případě správního vyhoštění vycestuje z území ČR dobrovolně. Na druhou stranu však správní orgán I. stupně nemohl odhlédnout od skutečnosti, že žalobce byl dříve na území ČR trestán za páchání trestné činnosti od roku 2008, přičemž se jednalo o trestnou činnost

páchanou organizovanou skupinou na mezinárodní úrovni a nešlo o první porušení zákona žalobcem.

44. Žalovaná se totožnou otázkou zabývala na str. 4 ve druhém odstavci napadeného rozhodnutí. Žalovaná k tomu uvedla, že doba správního vyhoštění byla stanovena plně v souladu se zákonem. Takto stanovená doba je dle žalované přiměřená, a to s ohledem na posouzení závažnosti vytýkaného jednání v kontextu s další rozhodovací praxí při projednávání případů v obdobné věci. Žalovaná dále s odkazem na judikaturu NSS, sp. zn. 2 Azs 210/2017, uvedla, že v případě žalobce byly rovněž vzaty v potaz individuální okolnosti případu spočívající v reálném nebezpečí ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce s ohledem na páchanou trestnou činnost, pro kterou byl odsouzen, a která byla páchána na mezinárodní úrovni a formou organizované zločinecké skupiny. Podstatou této trestní činnosti bylo padělání dokladů totožnosti ve vztahu k nelegální migraci. Žalovaná v navazujícím odstavci odůvodnění konstatovala, že narušení veřejného pořádku v případě žalobce dosahuje nejvyšší intenzity a závažnosti. Závažnost a intenzitu narušení veřejného pořádku shledala žalovaná v trestním jednání žalobce a okolnostech, za jakých k němu došlo, které podrobně popsala. Dodala, že nejzávažnější problémy spojené s migrací, v kontextu s bezpečnostními riziky pro ČR, a potažmo pro jakýkoliv suverénní stát, patří především kriminalita a organizovaný zločin, kdy v souvislosti s kriminalitou cizinců jde z velké části právě o úzké propojení s organizovaným zločinem. Stav a vývoj kriminality v ČR je stále více ovlivňován mezinárodními souvislostmi. Kriminalita – zvláště pak její závažné formy jako terorismus, organizovaný zločin a ekonomická kriminalita, představují na počátku 21. století jedno z největších světových bezpečnostních rizik. Žalovaná pokračovala v obdobných úvahách a úvahách o veřejném pořádku a jeho narušení. S ohledem na přístup žalobce k respektování českého právního řádu, jeho minulost a závažnost páchané trestné činnosti proto považovala stanovenou délku správního vyhoštění 12 měsíců za přiměřenou.
45. Takto formulované závěry a důvody lze považovat za zcela přezkoumatelné a dostatečné; vyplývá z nich, které skutečnosti správní orgány v souvislosti s přiměřeností délky správního vyhoštění hodnotily, a jaké závěry z takového hodnocení dovodily. Nelze proto mluvit o nepřezkoumatelnosti této části napadeného rozhodnutí žalované, potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
46. Soud dále konstatuje, že otázka délky uloženého správního vyhoštění podléhá správnímu uvážení správního orgánu, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou vymezeny meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení se pak v podstatě omezuje jen na to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
47. Soud v souvislosti s touto námitkou ovšem neshledal překročení nebo zneužití mezí správního uvážení správními orgány. Správní vyhoštění v délce 12 měsíců bylo uloženo při spodní hranici zákonného rozmezí, které umožňuje maximální délku stanovit až na 3 roky. Správní orgány však zohlednily několik skutečností ve prospěch žalobce, což rovněž přezkoumatelným způsobem v odůvodnění svých rozhodnutí i vyjádřily. Jako polehčující okolnosti v případě žalobce shledaly, že se správními orgány spolupracoval, a dále, že v rámci svého výslechu uvedl, že z území ČR vycestuje dobrovolně (viz str. 6, část VI. Ad 1,2). Dále přihlédly též k předchozí délce pobytu žalobce na území ČR, pročež mu nebyl

stanoven zákaz pobytu v maximální možné délce tří let (viz str. 5 uprostřed prvního odstavce rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Přitěžujícími pak žalobci byly délka jeho neoprávněného pobytu, která činila až 70 dnů (od 3. 5. do 11. 7. 2019; nikoliv tedy pouze 20 dnů, jak uvádí žalobce v žalobě), závažnost jeho protiprávního jednání, a dále též jeho dosavadní pobytová historie, kdy sice měl v minulosti zde udělen trvalý pobyt, avšak v důsledku své kriminální činnosti o něj přišel. Šlo přitom o tak závažnou trestnou činnost, a to navíc právě v oblasti nelegální migrace, k jejímuž potírání jsou příslušné mimo jiné též správní orgán I. stupně a žalovaná, že tuto skutečnost nemohly správní orgány přehlédnout ani s odstupem nějakého času po odsouzení žalobce trestními soudy. Ač to správní orgány tímto způsobem ve svých rozhodnutích výslovně neformulovaly, tento motiv lze dovodit z celkového kontextu uvedených rozhodnutí, neboť oba správní orgány se poměrně obsáhle vyjadřovaly k povaze trestné činnosti páchané žalobcem a jejím širším kontextem. Soud tedy nemohl přisvědčit námitkám žalobce o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, či o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v této části.

48. Na uvedené posouzení pak lze navázat posouzením **námitek 4a a 4b**, spočívajících v tvrzení, že napadené rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, a správní orgán I. stupně tuto otázku posoudil čistě formalisticky a nepřezkoumatelně.
49. Ani s těmito námitkami se ovšem soud neztotožnil. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (§ 174a), přezkoumatelným způsobem zabývaly. Soud v této souvislosti dále upozorňuje na zásadu jednoty správního řízení, dle které z pohledu soudního přezkumu rozhodnutí vydaných správními orgány představuje správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení jeden celek (k tomu lze namátkou odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000-39, č. 5/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47, ale i na mnohé další). Odvolací orgán tedy může v rámci svého řízení a rozhodnutí napravit případné drobné nedostatky v řízení či v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
50. Správní orgán I. stupně se této otázce věnoval na str. 4-7 svého rozhodnutí v části V. a VI. Nejprve posoudil přiměřenost dopadů s ohledem na žalobcem tvrzené rodinné vazby na území ČR, poté se vypořádal s jednotlivými kritérii ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o tvrzené rodinné vazby žalobce na území ČR, správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce je rozvedený, nemá zde žádnou přítelkyni či družku, nesdílí (*partnerský – pozn. soudu*) společnou domácnost s občanem ČR ani občanem EU, v ČR pobývají jeho dvě dospělé děti, kterým byl dle příslušných evidencí udělen trvalý pobyt, a dále jeho vnuk, který je občanem ČR. Ve vztahu k tomuto vnukovi žalobce uvedl, že nemá vyživovací povinnost, ale stará se o něj, což prokazoval čestným prohlášením své dcery, matky vnuka, ze dne 14. 8. 2019, a návrhem na provedení jejího výsledku. Správní orgán I. stupně pak na str. 4 v posledním odstavci vysvětlil, proč od jejího výsledku upustil, a to zejména s ohledem na dostatečná tvrzení v jejím čestném prohlášení, na základě kterého ji správní orgán I. stupně přibral do řízení jako dalšího účastníka řízení. Správní orgán I. stupně poté zrekapituloval obsah čestného prohlášení dcery žalobce.
51. K jednotlivým kritériím § 174a zákona o pobytu cizinců dále konstatoval, že žalobce pobýval v ČR neoprávněně poměrně dlouhou dobu, a jeho neoprávněný pobyt v ČR nemůže být z důvodu jeho předchozího pobytu přehlížen, ba ani tolerován. Správní orgán nemohl taktéž odhlédnout od trestní minulosti žalobce. Jak již bylo řečeno výše, správní

orgán I. stupně na druhou stranu ku prospěchu žalobce zohlednil, že spolupracoval, a že v případě uložení správního vyhoštění vycestuje z ČR dobrovolně. Žalobce není dle názoru správního orgánu I. stupně ani osobou ve věku seniora a jeho zdravotní stav mu umožňuje se o sebe postarat sám. K povaze a pevnosti rodinných vztahů uvedl, že pobytovou kontrolou bylo zjištěno, že žalobce žije ve společné domácnosti s dcerou a vnukem, avšak žalobce není rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce nemá zde ani žádný trvající vztah, kterým by se musel správní orgán zabývat. Naopak, v Rusku má své rodinné příslušníky, z čehož usuzuje, že se má kam vrátit, a že jeho rodinní příslušníci v Rusku mu můžou pomoci se zpětným začleněním v Rusku. K ekonomickým poměrům správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce není oprávněn na území ČR pracovat, a nevlastní zde ani žádný majetek. V ČR nenavázal ani žádné společenské a kulturní vazby, ani na ně nepoukazoval. Správní orgán I. stupně dodal, že rozhodnutí o správním vyhoštění zcela jistě určitou mírou vždy zasáhne do soukromého a rodinného života vyhošťovaných osob, ať už z hlediska změny prostředí, finančního zázemí či osobních vazeb. Tato míra zásahu je však zákonem předpokládána a je nezbytným průvodním jevem realizace správního vyhoštění. Změnu v osobním životě žalobce však nelze považovat za trvalého charakteru, která by mu znemožňovala budoucí návrat do ČR.

52. Z výše uvedeného tedy na rozdíl od tvrzení žalobce vyplývá, že správní orgán I. stupně posuzoval uvedená kritéria ve vztahu k situaci žalobce. Nebyl přitom povinen přesně do detailu vyjmenovat všechny podrobnosti ohledně pobytu a života žalobce v ČR, které již uvedl na jiných místech svého rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí též opřel o závěry závazného stanoviska, které žalobce nezpochybnil.
53. Žalovaná posuzovala přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na str. 5 v posledním odstavci, str. 7 v posledním odstavci a str. 8 – 10 napadeného rozhodnutí. Se závěry správního orgánu I. stupně se plně ztotožnila. K dané otázce pak na str. 10 v posledním odstavci doplnila, že žalobce je stále občanem Ruska, kde strávil převážnou část svého života, do svých 38 let, má tam svou matku, 2 bratry a sestru, rodný jazyk nepochybně ovládá, ohledně jeho zdravotního stavu nebylo zjištěno, že by vykazoval příznaky závažného onemocnění, nebo dokonce, že by byl závislý na péči jiné osoby. Žalovaná konstatovala, že s ohledem na délku uložení správního vyhoštění v kontrastu k možné horní hranici zákonného rozmezí nebudou zpřetrhány vazby s dcerou a vnukem. Žalovaná též poukázala na možnost zachování kontaktu žalobce s rodinnými příslušníky prostřednictvím vyspělých komunikačních zařízení, případně návštěv v Rusku. Žalovaná na str. 11 svého rozhodnutí připomněla, že žalobce část svého života strávil ve vězení a jeho dcera a vnuk tak byli bez jeho přítomnosti, a to po dobu delší, než jeden rok. Pácháním trestné činnosti tak žalobce svým vlastním jednáním ovlivnil svůj budoucí život a životy svých blízkých. Z vyjádření žalobce taktéž nevplynulo, že by si na území ČR vytvořil nějaké významné a rozhodující kulturní, sociální, či ekonomické vazby, rovněž zde nevlastní žádný majetek. S ohledem na věk žalobce lze předpokládat, že je osobou zcela soběstačnou. Žalovaná rovněž nevyloučila možnost pobytu žalobce mimo domovskou zemi, či návrat žalobce do ČR po splnění příslušných podmínek.
54. I v tomto případě soud konstatuje, že správní orgány formulovaly své závěry přezkoumatelným způsobem a jednoznačně z nich vyplývá které skutečnosti a jakým způsobem je hodnotily. Soud sice na rozdíl od názoru správního orgánu I. stupně uvádí, že

žalobce již je ve věku seniora, nebo se tomuto věku velmi blíží, tato nesprávnost však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v projednávaném případě věk sám o sobě nemůže být důvodem pro jiný postup správních orgánů, zejména v situaci, kdy žalobce netvrdil, že by byl z důvodu věku jakkoliv omezen pro případ svého návratu do vlasti, a současně, správní orgány měly bezpečně zjištěno, že zdravotní stav žalobce je dobrý. S dalšími závěry správních orgánů se však soud již plně ztotožnil.

55. Jestliže žalobce namítl, že takové posouzení je čistě formalistické, soud tomuto tvrzení nepřisvědčil, ač se z důvodu stručnosti vypořádání kritérií podle § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména v části VI. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, může na první pohled tak jevit. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je zejména co největší zohlednění individuálních okolností každého jednotlivého případu. Správní orgán je tak povinen projít alespoň uvedený seznam kritérií a posoudit jejich relevantnost pro závěr o přiměřenosti, či nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života cizince. To však neznamená, že pro každé z uvedených kritérií bude nutno se obsáhle vyjadřovat, zejména v situaci, kdy ani sám cizinec k danému kritériu ničeho neuvedl. A rovněž tak uvedené neznamená, že v každém jednotlivém případě budou relevantní všechna kritéria.
56. Žalobce dále namítl nepřiměřenost formy uloženého opatření; správní orgány mohly zvolit mírnější opatření (**namítka 2**).
57. Soud opakuje, že důvodem vydání obou rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění byl neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v období od 3. 5. 2019 do 11. 7. 2019, tj. ode dne, který následoval po dni právní moci rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho žádost o povolení k přechodnému pobytu, do dne, kdy se žalobce dobrovolně dostavil na příslušné pracoviště OAMP. Žalobce neoprávněnost svého pobytu na území ČR době specifikované v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nikdy nepopřel.
58. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců soud musí především zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil. O správním vyhoštění správní orgán pak nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, typicky § 50a citovaného zákona, který umožňuje cizinci dobrovolně opustit území ČR na základě rozhodnutí o povinnosti opustit území. Soud se však ztotožňuje s žalovanou v tom, že v případě žalobce nebyly pro tento postup splněny zákonné podmínky. Rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců by totiž mohlo být žalobci vydáno pouze, pokud by u něj nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění, nebo pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. To však nebyl případ žalobce. Při výslechu žalobce netvrdil nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života, resp. pokud uváděl, že by jeho vyhoštění těžce nesla jeho dcera, občanka Ruska s trvalým pobytem v ČR, nebo jeho vnuk, občan ČR, nemohla tato tvrzení vést k vydání rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť vztah žalobce s ani jednou z uvedených osob nesplňoval podmínky podle § 15a zákona o pobytu cizinců, ve vztahu ke kterým se rodinný a soukromý život posuzuje. Žalobci proto nebylo možné uložit povinnost opustit území, neboť nebyl shledán nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

59. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a přezkoumatelným způsobem odůvodněny, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce se nacházel na území ČR neoprávněně.
60. Pokud žalobce mluví o stigmatu, které je vyhošťovaným osobám přisuzováno, je tato námitka s ohledem na znění zákona, které je pro posouzení věci soudem závazné a relevantní, zcela bez významu. V případě splnění podmínek pro správní vyhoštění tak nemůže být toto tvrzení důvodem, pro který by mohly správní orgány od uložení správního vyhoštění upustit, či zvolit jiný, mírnější postup.

IV. Závěr a náklady řízení

61. Soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Podání kasační stížnosti nemá odkladný účinek.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 24. února 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.

samosoudkyně